

Lov og Evangelium

Nr. 5

MAI–JUNI 2006

42. årgang

Størst er kjærligheten

Av Ingar Gangås

Elsket til det siste

Da Jesus skulle spise påskelammet med sine disipler, og han visste at han skulle gå bort fra denne verden til Faderen, står det om ham at han elsket sine venner til det siste. Hans kjærlighet mot dem var uendelig stor.

I sin avskjedstale formaner han dem til å holde sammen i kjærlighet. Det ville komme forfølgelse, men han lovte Den Hellige Ånds hjelp i striden. Så trøstet han dem med at han skulle komme igjen og hente alle sine.

Da han overgav seg til Judas og vaktstyrken i Getsemane, sa han: «Er det meg dere leter etter, så la disse gå!» Igjen var det hans store kjærlighet til disiplene som drev ham.

Bevar dem i kjærligheten!

Også senere, da han kjempet i angst og sjelekvad, tenkte han spesielt på alle dem som Faderen hadde gitt ham, og som var hans barn: «Bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, for at de kan være ett, likesom vi er ett» (Joh 17:11b).

Deretter ba han: «Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet!» (v.17) Like etterpå viste han på nytt at det lå ham særskilt på hjertet at de måtte være ett, «likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at de må være ett i oss». Den samme kjærlighet var fortsatt like brennende da han ikke lenge etter henvendte seg til sin Far med bønner: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt».

Han elsket oss først

Alt dette viser hvor høyt Jesus elsket sine egne, og hvor gjerne han ville at de skulle elske hverandre. Nå ønsket han at verden skulle få se at Faderen hadde utsendt ham, og at han elsket dem, slik som Faderen hadde elsket ham fra evighet (Joh 17:23-24).

Johannes, kjærlighetens apostel, vitner i 1Joh 3:16: «På dette har vi lært kjærligheten å kjenne at han satte livet til for oss. Også vi skylder å sette livet til for brødrene». Deretter har han et

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lektannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

avsnitt (4:7-11) hvor han utdyper dette: «Mine kjære, la oss elske hverandre! For kjærligheten er av Gud, og hver den som elsker, er født av Gud og kjenner Gud. Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet! Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart iblant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham. I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder. Mine kjære, har Gud elsket oss slik, da skylder vi å elske hverandre».

Kjærligheten ofrer alt

Guds ord sier at han tok våre sykdommer på seg, han bar våre piner, ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Han ble mishandlet og plaget. Ved trengsel ble han revet bort. Det behaget Herren å knuse ham (Jes 53). Slik uttømte Jesus sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere – fordi han ville bære manges synd, og slik måtte han ta Guds vredes straff på seg. På denne måte elsket han til det siste. Og slik er han ennå ved Faderens høyre hånd, speidende etter dem han kan frelse, og i forbønn for alle sine.

Kjærlighetens vesen

Hvilken kjærlighet er dette? Mennekelige ord strekker ikke til når vi skal forklare hva som er det spesielle med Guds kjærlighet. Det må erfares i møte med Jesus. Uten noen som helst grunn i deg og meg, har han elsket oss

av egen fri vilje. Hans kjærlighet er så rik at han gav avkall på å være Gud lik, og ble gjort til menneske. Han kunne ikke utholde den tanke at du og jeg skulle gå fortapt. «Det var ham tungt å tenke på at verden skulle under gå. Det skar ham i hans hjerte. I slik en hjertens kjærlighet han kom til oss på jorden ned, å lindre all vår smerte». (Brorson)

Så gikk han i døden som en forbryter, gjort til synd, ja til en forbannet synder under Guds vrede, forlatt av Gud og mennesker. Dette er ekte og sann kjærlighet. Han kunne ikke glemme sin brud. Så ble han din og min stedfortreder i livet, ved at han oppfylte loven. Og han ble vår stedfortreder i døden da han tålmodig bar våre synder. Døden ble oppslukt til seier. Å, du forunderlige kjærlighet!

Den første kjærlighet

Slik skal også vi være, ett i kjærligheten! Og det i en verden som ligger i det onde, preget av kulde og hat,

Neste nr. kommer i slutten av august.

*Kom søsken, la oss haste!
Vår livskveld kommer nær.
Vi alt vil fra oss kaste,
som hindrer sjelen her.
Kom, la oss fatte mot,
i Åndens kraft å vandre,
til himlen med hverandre!
Så blir vår utgang god.*

*Da skal endog med glede
den trange vei vi gå.
Gud vil hver dag oss lede
og trofast med oss gå.
Han gir oss liv og lyst,
han lokker, vederkveger,
han styrker, nærer, leger,
vår sjel med Ordets trøst.*

*Kom, la oss kjærlig vandre,
og legge hånd i hånd,
og holde av hverandre,
i dette trengsels land!
Som barn vi være må,
på veien ikke stride,
Guds engler ved vår side,
som søsken med vil gå.*

(Sb. nr. 565)

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mai/juni 2006

Størst er kjærligheten. Av Ingar Gangås	side 1
Fremmede guder. Av Sigbjørn Agnalt	side 5
Tilbake på skolebenken. Av Jan Ove Heggdal	side 7
Det første buds ordlyd. Av Fredrik Wisløff	side 9
Ære og berømmelse. Av Karl Notøy	side 12
Du skal elske Gud av hele ditt hjerte. Av Mia Hallesby	side 13
Natalia vil regne med Jesus. Av Jan Ove Heggdal	side 14
Frelse i Jesus alene. Av Carl Olof Rosenius	side 15
Et seirende kristenliv. Av Ole Hallesby	side 17
Blodet – eneste grunn til fred. Av William Reid	side 20

drap og uforsonlighet, partier og ufred. Men det som enda verre er: med et hjerte fylt av ondskap, egoisme og egenrettferdighet.

Om de første kristne ble det sagt: «Se, hvor de elsker hverandre!» Kan det samme sies om oss? Eller treffer ordene: «Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet»? Da blir det med ett så personlig. Mister du Jesus, vil du også tape kjærligheten til din neste. Du er da vel ikke blitt liggende etter på veien? «Kjærligheten skal bli kald hos de fleste», sa Jesus. Slik skal det bli i endetiden. Gjelder dette deg?

Når kjærligheten kjølner

Så erfarer vi i denne syndens verden at familieband rives i stykker, ekteskap går i oppløsning, venneflokker splittes, vennskap blir til bitre fiendskap, kristne lyver på hverandre, og de som skulle kjempe sammen for Guds rike her på jord blir mer opptatt av å bekjempe hverandre. Verden får innpass, og Guds rike ser ut til å gå mot nederlag. Dette er vår store nød. Slik går det når vi ikke lenger er rotfestet og grunnfestet i Kristi kjærlighet (Ef 3:18-19). Resultatet blir en kjærlighet uten hellighet, og en hellighet uten kjærlighet.

Sannheten tro i kjærlighet

Jesus var både hellig og kjærlig. Det var hans hellige vrede, og hans nidkjærhet for sannheten, som gjorde at han kalte fariseerne 'kalkede graver' og at han drev pengevekslerne ut av

templet. Men det var en brennende kjærlighet som lå bak, og han ville så gjerne føre dem til sannhets erkjennelse slik at han kunne frelse dem. Når han viste sin store kjærlighet overfor skjøger, tollere og syndere, og ettergav dem deres store synd og skyld, formante han dem samtidig til et hellig liv, i det han sa til dem: «Gå bort, og synd ikke mer»!

Gud er sannhet. Hans hellighet og kjærlighet hører sammen og kan ikke skilles. Vår store nød er at vi i misforstått kjærlighet skal være så tolerante og ettergivende. Eller at vi er blitt så krasse og harde, fordi vi mangler kjærlighet.

Elsk hverandre!

Om synderinnen som kom inn i fariseeren Simons hus og salvet Jesu føtter, står det at hennes kjærlighet var stor. Grunnen var at hun hadde fått sine mange synder forlatt. Bare den som er tilgitt mye, elsker mye. Men den som lite er tilgitt, elsker lite. Her er det mye å tenke på, både i ekteskapet, og i vennesamfunnet! Tal vel om hverandre, bær hverandres byrder, og hold sammen, både i gode og onde dager! Søk sammen i Ordet og bønner! La ikke djevelen få rom! Han er bare kommet for å myrde og ødelegge. Stå ham imot, faste i troen!

Forbarm deg over oss Jesus! Skap i oss en ekte og sann kjærlighet. Bevar oss i sannheten, ditt ord er sannhet!

Fremmede guder

Av Sigbjørn Agnalt

Det første bud lyder slik:

Jeg er Herren, din Gud. Du skal ikke ha andre guder enn meg.

Hva vil det si?

Vi skal frykte og elske Gud over alle ting og stole fullt og fast på ham.

Martin Luther sier om det å ha en gud: En gud er noe en skal vente seg alt godt av, og som en skal ta sin tilflukt til i all nød... Det er hjertets tro og tillit som gjør både Gud og avgud. Er troen og tilliten rett, det vil si rettet mot den rette og sanne Gud, da er Herren vår Gud, og ingen andre. Men er vår tro og tillit rettet mot noe annet eller noen andre, da er det vår gud, og vi er avgudsdyrkere, selv om vi sier noe annet. Dette blir åpenbart i livet vårt. Det avslører hvem vi er, hva vi tenker, og hva vi gjør.

I 2M 32:1-6 leser vi: Men da folket så at Moses drygde med å komme ned fra fjellet, samlet folket seg om Aron og sa til ham: Kom, lag en gud for oss, en som kan dra foran oss! For denne Moses, han som førte oss opp fra landet Egypt – vi vet ikke hva det er blitt av ham. Da sa Aron til dem: Ta gullringene som hustruene, sønnene og døtrene deres har i ørene, og kom til meg med dem!

Da tok alt folket gullringene ut av ørene og kom til Aron med dem. Han tok imot gullet og støpte det om og

laget det med meiselen til en kalv. Så sa de: Dette er din gud, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt! Da Aron så dette, bygde han et alter for den og lot utrope: I morgen er det høytid for Herren!

Dagen etter sto de tidlig opp og ofret brennoffer og bar fram fredsoffer. Folket satte seg ned for å ete og drikke og sto opp for å leke.

Moses var oppe på fjellet hos Herren, 2M 24:12. Og Herren sa til Moses: Stig opp til meg på fjellet og bli der! Så vil jeg gi deg steintavler og loven og budet, som jeg har skrevet opp for å veilede dem. Det var for å motta det som han og folket trengte for vandringsen med Herren at Moses var der. Da han gikk sammen med Josva sa han til de eldste: Bli her til vi kommer tilbake. De skulle vente – vente på Herren. Å vente det er troens prøve som viser hvem vi tror på.

Gud lot Abraham vente da han sa til ham: Ta nå din sønn, din eneste, ham som du har så kjær, Isak. Dra til Moria-landet og ofre ham der som

«Du som er blitt død fra loven og salig i Kristus, for deg skal loven være en uutsigelig dyrebar gave fra din far».

C. O. Rosenius

brennoffer på et av fjellene, som jeg skal si deg. I vår bibel står det at Gud satte Abraham på prøve, men det visste ikke Abraham noe om. Han gikk for å ofre sin sønn. Hva tenkte han på der han gikk? Han tenkte at Gud også var mektig til å oppvekke fra de døde. Han fikk ham også tilbake derfra, som et forbilde, Heb 11:19 Han ventet på Gud, og Gud viste seg som den trofaste. Han ble ikke til skamme.

Israel ble også satt til å vente, men hadde et helt annet sinn enn Abraham. En Gud som lot dem vente, var de snart ferdige med. En slik kunne de ikke regne med, ingen visste hvor han hadde gjort av seg. Derfor – kom lag en gud for oss! Altså, det gjaldt å få en gud som de kunne ha kontroll på, men som samtidig var en høyere makt som de kunne tro var i stand til å hjelpe dem med overnaturlige krefter når de trengte det. De ville ha en gud som de kunne ta med seg, en som kunne dra foran dem som deres beskytter, og som ville følge dem på den veien de selv ville gå på.

Å lage seg en gud, er dypest sett å ville være sin egen gud. Dette er avgudsdyrkelsens innerste vesen.

Men hør nå hva Aron og folket sier: Dette er din gud, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt! ...I morgen er det høytid for Herren! I sin ugudelige avgudsdyrkelse sier de at det er Herren, Israels frelser de tilber. De ofrer, holder fest, og leker for sin selvgjorte gud, og tror selv at de gjør dette i Herrens navn. De laget seg en død gud i

Guds navn, en gud til fest og lek i synden, og avslørte dermed sitt hjertes ondskap og vantro mot den levende, sanne Gud.

Også i dag blir Guds barn satt på den samme troens prøve. Det kommer tider da det synes som om Gud er borte. Guds barn lengter etter å få se Guds nærvær, at Ordet virker til synds-erkjennelse, omvendelse og frelsende tro. En vil gjerne oppleve Guds ledelse, bønnehørelse og sterke hjelp i livet. Men det skjer ikke noe. Da vil det vise seg hvem vi tror på. Mange er de som er falt fra Herren, de har forlatt den enfoldige troskap mot Kristus, og i stedet laget seg en avgud.

Dansen rundt gullkalven viser seg i dag i alt det som gir seg ut for å være kristendom, men som ikke er det, fordi troen og tilliten ikke er rettet mot den levende Gud som har åpenbart seg i Skriften. Da blir det en selvlaget Gud, og en Kristus som bare er til fest og lek i synden. Dette er en falsk kristendom hvor tro og tilbedelse går hånd i hånd med hor, utukt, havesyke, selvheldelse, fiendskap, løgn og alt annet som hører kjødet til. Så opplever en kanskje store ting, det skjer noe, men dette er avgudsdyrkelse.

Sannheten er den samme for oss som for Israel. Mens de danset rundt sin gullkalv, og følte seg velsignet, var de under den levende Guds vrede. Hvor befinner vi oss? Det er bare én sann Gud, han som har åpenbart seg i Skriften, og som bare kan tros og tilbes slik han selv har åpenbart seg.

L&E

Tilbake på skolebenken

Tekst og foto ved Jan Ove Heggdal

– Helt fra jeg var ung har jeg hatt lyst til å studere teologi, men jeg kunne ikke på grunn av det sovjetiske systemet som rådde i Moldova den gangen. Senest i 1978 forsøkte jeg å begynne på dette studiet, men det lot seg ikke gjøre da heller. Nå har jeg muligheten, og jeg gleder meg til å starte. Jeg skal bo på hybel i nærheten av seminaret i Ternopil i Ukraina, og reiser heim med tog én helg per måned.

Det er Aleksander Koltsjitskie (53) som forteller dette etter et møte i Tiraspol for en tid tilbake. Sammen med kona Ljodmila (52) begynte han å gå noen ganger i forsamlingen til den lutherske kirken i Moldova (ELCRM) fra starten i 1994. I skrivende stund er han godt i gang med den femårige utdanningen, som består av fire år med teori og et praksisår til slutt, forøvrig ved det samme seminaret som Vladimir Moser har gått på.

– Utgiftene til studiet får jeg dekket av Wisconsin-synoden, som driver seminaret, men jeg må betale heimreisene selv.

Aleksander er utdannet teknisk ingeniør (femårig utdanning) og har

Ljodmila og Aleksander Koltsjitskie.

arbeidet hos samme arbeidsgiver siden 1977. Hans oppgaver har vært prosjektering, planlegging, og beregning i forbindelse med byggearbeider. Han hadde en fast jobb, har gått gradene, og hadde et godt betalt arbeid. Likevel sluttet han for å begynne på teologistudiet.

Ljodmila har gått på skole sammen med Natalia Moser, og hun forteller at det var Natalia som inviterte dem til å komme på møtene.

– I starten gikk vi av og til, men etter tre år ble vi faste møtedeltakere i forsamlingen, sier hun.

På spørsmål om de hadde gått på møter tidligere, svarer Aleksander: «Ja, jeg gikk fast i en ortodoks kirke, mens Ljodmila gikk mer sporadisk». Han legger til at begge var døpt fra før, men at han ble konfirmert i den

lutherske kirken i 2001, og hun noe seinere. Han rekner seg som en kristen helt fra han ble døpt, fire måneder gammel. Ljodmila tror også at hun har levd i sin dåpspakt fra hun ble barne-døpt da hun var seks måneder.

Det er Aleksander som har ledet søndagsmøtene i Tiraspol når Vladimir Moser har vært på seminaret i Ukraina. Vladimir har skrevet søndagstalene, og Aleksander har lest dem høyt i forsamlingen.

– Nå gleder jeg meg til å begynne som skoleelev igjen, sier han, og til å lære mer. Med Guds hjelp tror jeg det skal gå bra med både meg og familien. Jeg blir ikke alene, det er mange andre kristne der, og mange står med meg.

Johannesevangeliet, kapittel 14 og versene 26-27, er noen gode ord for meg: «Men talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt

dere. Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke»!

– Jeg har fått mye gjennom Johannesevangeliet, for eksempel fra Joh 3:14-17: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv. For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortales, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham».

Både kona og de to sønnene deres på 17 og 21 år støtter ham i det valget han har tatt. Hun frykter ikke at dagene vil bli lange når han er i Ukraina.

– Det er mye å holde på med, sier hun. I tillegg til å være mor, trenger mine foreldre mye hjelp. De er gamle nå og trenger en god del støtte. Ellers har jeg full jobb som krever mye.

Ljodmila er utdannet lege og psykiater. Hun har vært lærer på det medisinske universitetet og er i dag leder for psykiatrien i den transnistriske delen av Moldova.

Vær med å be for Aleksander og familien hans!

– Jeg vet ikke konkret hva jeg skal begynne med når jeg er ferdig med studiet, men jeg håper å kunne gjøre noe for kirken, enten som pastor, eller kanskje jeg får kjøpt et jordstykke for å prosjektere et kirkebygg for ELCRM? spør han undrende. L&E

Dugnadsuke

Du er velkommen til å være med på dugnadsuke ved Bibelskolen på Fossnes 6.-12. juli 2006 (fram til årsmøte/sommerskolen begynner).

Det blir praktisk arbeid, sosialt samvær, og møter på kveldene kl. 20.00. Opphold og alle måltider er gratis. Unge, eldre og familier er hjertelig velkomne! Påmelding til husmor tlf. 33 36 17 75, vaktmester tlf. 33 36 17 76, eller direkte til bibelskolen tlf. 33 36 17 70.

Det første buds ordlyd

Av Fredrik Wisløff

«I våre dager gjelder det som aldri før at vi vender tilbake til de ti bud. Budene skal læres, for så gjennom hele livet å etterleves. Mister vi budene, mister vi også evangeliet.»

Tidligere lød det første bud slik: Du skal ikke ha «fremmede» guder for meg. Det er nå forandret til: «andre» guder enn meg.

Om ikke forandringen er stor, er den neppe noen vinning. Den gamle formen kan nok sies å være noe høytideligere. Men det skulle heller være en styrke enn en svakhet. Den litt høytideligere formen løfter det hele opp på et høyere plan. Det er lettere å glemme det som er hverdagslig og enkelt. Dessuten vet alle barn hva ordet «fremmed» betyr.

Det hebraiske ord kan ganske riktig oversettes: andre guder. Men det har samtidig betydningen: fremmed. Disse andre guder er fremmede, de hører ikke hjemme i et rett gudsforhold. Når et fremmedelement kommer inn i en organisme, virker det forstyrrende og ødeleggende. Kommer fremmede guder inn i trosforholdet, ødelegger de det hele.

«Fremmede guder for meg.» Grunnspråket er her å forstå som: andre guder «i tillegg til» meg. Gud tåler ingen ved sin side. Han vil stå alene, være et menneskes eneste Gud.

Ordet kan dessuten oversettes med: i tross. «Du skal ikke ha fremmede guder i tross mot meg.» De fremmede guder er en tross mot den sanne Gud. Ordene 'andre guder' stiller oss overfor et alternativ, – mens «fremmede guder» viser oss en motsetning, en utålelig konflikt.

I sin fortale til «den lille katekismen» advarer Luther prestene mot å gi tekstene stadig ny ordlyd. «Man må ta for seg en og samme form, holde fast ved den og drive på med den, det ene året som det neste. De unge og enfoldige må man undervise med en bestemt form og tekst, ellers blir de lett forvirret. Man skal ikke lære ett i dag og noe annet om et år, som om man da skulle gjøre det så mye bedre.»

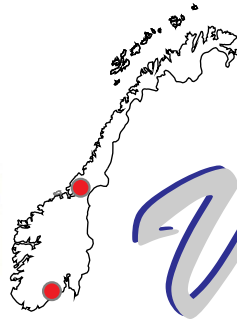
Vi gjør vel i å legge oss Luthers ord på hjertet. L&E

«Mangelen på gudsfrykt vil sette sitt preg på alle sider av troslivet. Den som ikke frykter, vil få en liten Gud. Er Gud liten, vil bekymringene bli store. Den rette gudsfrykt er det beste vern mot sykkelig angst. Først når Gud blir stor, får vi kjenne den store trygghet. Da vet vi oss omgitt av en allmektig Guds faderlige omsorg. Det er den som frykter Gud som er trygg». Fredrik Wisløff

Fossnes

På Fossnes betaler alle svensker oppgitte priser i svensk valuta!

Velkommen

til sommerskolene i Lekmannsisjonen

Tema:

«Men nå, i Kristus Jesus, er dere som før var lang

Gjestetaler

Gunnar Nilsson

På ny ønsker vi å invitere deg til sommerskolene i Lekmannsisjonen. Denne sommeren er vi på Fossnes i tiden 12. - 16. juli, og den andre på Misjonssambandet sitt leirsted i Leka i tiden 22. - 26. juli.

I en denne søvnens tid er det viktig at vi som Guds folk samles om Ordet til vakkert og i tid er det viktig at vi kan få møte «brødre og søstre» fra ulike steder og sammen sette av tiden både for din egen del, men også med tanke på de andre.

Tonene om Lammets blod har alltid fulgt Guds folk, og vil også være tema for sommeren. Herren må komme nær med sin gode Hellige Ånd både til tukt og trøst, så Kristus kan komme til oss.

Hovedsommerskolen, Bibelskolen på Fossnes, Vestfold, 12.-16. juli

Onsdag 12. juli

- kl 1900 Samling og kveldsmat
- kl 2000 Kveldsmøte v/ Gunnar Nilsson

Torsdag 13. Juli

- kl 1000 Årsmøte
Andakt v/ Ragnar Opstad
- kl 1500 Barnemøte
- kl 1700 Bibeltime v/ Sigbjørn Agnalt
- kl 2000 Kveldsmøte, v/ Hans Henrik Brix

Fredag 14. juli

- kl 1000 Bibeltime v/ Gunnar Nilsson
- kl 1130 Bibeltime v/ Hans Henrik Brix
- kl 1500 Barnemøte
- kl 1700 Bibeltime v/ Sigbjørn Agnalt

Lørdag 15. juli

- kl 1000 Bibeltime v/ Gunnar Nilsson
- kl 1130 Bibeltime v/ Lars Fossdal
- kl 1700 Misjonstime
v/ Jan Ove Heggdal
- kl 2000 Kveldsmøte v/ Sigbjørn Agnalt
Offer til Bibelskolen

Søndag 16. juli

- kl 1030 Formiddagsmøte m/offer til misjonen
v/ Gunnar Nilsson
- kl 1230 Middag
m/avslutning på sommerskolen

*Det er sangen om blodet, den kostbare pris, Som
Den er sunget i ensomhet, sunget i kor. Og den sy*

Påmelding: John Flaten, Odins vei 9, 1118 Askim, tlf. 69 88 32 95

Unge og eldre velkomne til samlingen

SOMMERSKOLEN

Sommerskolen 2006!

«Gå borte, kommet nær til ved Kristi blod.» Ef 2:13

Denne sommeren er hovedsommerskolen med årsmøte på Bibelskolen på Laberget i Nord-Trøndelag i tiden 3.-6. august.

Vi trenger å leve i vekkelser, men på samme tid trenger vi oppmuntring og trøst fra Guds levende ord. Prøv derfor å

komme for den himmelske lovsang. Vær med og be for arrangementene, om at Kristus kan bli levende malt for våre øyne! Velkommen i Jesu navn!

Gjestetaler

Hans Erik Nissen

Sommerskole på Laberget, Nord-Trøndelag, 3.-6. august

Torsdag 3. august

- kl 1900 Samling og kveldsmat
- kl 2000 Kveldsmøte
v/ Hans Erik Nissen

Fredag 4. August

- kl 1000 Bibeltime v/ Karl Notøy
- kl 1130 Bibeltime
v/ Per Bergene Holm
- kl 1700 Bibeltime v/ Hans Erik Nissen
- kl 2000 Kveldsmøte v/ Ingar Gangås (Offer)

Lørdag 5. august

- kl 1000 Bibeltime v/ Hans Erik Nissen
- kl 1130 Bibeltime v/ Per Bergene Holm
- kl 1700 Bibeltime v/ Ingar Gangås
- kl 2000 Kveldsmøte v/ Hans Erik Nissen
(Offer til bibelskolen)

Søndag 6. august

- kl 1030 Formiddagsmøte
v/ Hans Erik Nissen
(Offer til misjonen)
- kl 1230 Middag / Avslutning

Vær rask med påmeldingen her, da det er begrenset kapasitet!

*«Som alene kan åpne et stengt paradys ...
som synges - tross hån - over hele vår jord.»*

Påmelding: Per Brattgjerd, 7820 Spillum, tlf: 74 27 45 35, mob 470 52 400

Samling om Guds levende Ord!

Ære og berømmelse

Av Karl Notøy

Vi mennesker har lett for å søke ære og berømmelse. Dersom vi er ærlige, må vi erkjenne at vi liker å bli æret. Men vi må ikke glemme at æren tilhører Gud, og vi må være forsiktige så vi ikke stjeler den ære som tilkommer ham. Han deler ikke sin ære med andre. Både skaperverket og frelsesverket forteller om hans storhet, og han skal æres i all evighet for dette. Det er hans ære og fortjeneste alene om jeg en gang får stå frelst heime i himmelen.

Vi må passe oss så vi ikke skygger for Gud. Alt vi gjør skal være til hans ære. Vårt kall her i verden er å fremme Guds ære blant menneskene, å herliggjøre hans store navn. Husk at de evner du har fått er en gave fra Gud, som du skal bruke til hans ære og menneskene til evig gagn.

Johannes døperen vitnet: Han skal vokse, jeg skal avta! Slik skulle våre

liv, ja hele vår livsførsel, være til ære for Gud som troens ambassadører. Vi lever ikke lenger for oss selv, men for ham som døde og oppsto for oss.

Jesus ble vanæret, ja spyttet på. Men han søkte ikke sin egen ære. Gjennom alt dette fremmet han sin Fars ære som ingen andre her på jord. Hans vei gikk gjennom smerte, forfølgelse, død og fornedrelse. Slik fullførte han sitt verk.

Kirkehistorien viser at det er mange som har forsøkt å stjele ære fra Gud. Paven hevder å være Peters etterfølger som kan tale på Guds vegne. Slik har også mange kristenledere, predikanter og andre med posisjoner i det kristne miljø misbrukt sin makt. De har vært ute etter å skape seg et navn, og vil gjerne stå i fokus for selv å bli æret.

Gamle Adam blir aldri mett av å søke ære og berømmelse. Det er som med alkoholen. Jo mer du får av den, dess mer må du ha for å bli tilfredsstilt. Å, hvor mange har ikke gått fortapt, fordi de har gått seg vill i denne besnærende labyrinthen. Måtte Gud, ved sitt Ord, forme og danne den enkelte av oss, slik at vi ble til ære for ham og til hjelp for hverandre!

«Det er ingenting vår natur kan bære mindre enn sin egen ære og Guds velgjerninger».

Martin Luther

L&E

Du skal elske Gud av hele ditt hjerte

Barnestykke av Mia Hallesby

«Mor», sa Per en dag han kom fra skolen, «Jeg kan ikke være glad i deg og Gud på en gang, og da vil jeg helst være glad i deg. Frøken sa at vi skulle elske Gud av hele vårt hjerte. Men når Gud skal ha hele hjertet, blir det ingen plass til deg, og jeg vil være glad i deg, jeg».

Mor ba Per gå ned i kjelleren og fylle en bøtte med poteter. Han syntes nok det var en rar måte å svare på, men han gjorde som hun sa. Da han kom tilbake, tok mor fram en pose med erter.

«Her skal du se», sa hun «Bøtten er full av poteter, men det skal bli plass til ertene også». Hun tømte posen og rystet ertene ned mellom potetene.

«Her er det plass til enda mer», sa hun og tok to skuffer sand og drysset ned mellom potetene og ertene.

«Og enda mer går nedi». Hun slo flere øser med vann i bøtten. Da hun hadde gjort det, sa hun til Per:

«Nå ser du, Per. Bøtten var full av poteter, men det ble også plass til erter, sand og vann. – Sånn er det med hjertet ditt. Det kan være fullt av kjærlighet til Gud og likevel ha plass til far og mor og søsken, til gode kamerater, gode bøker og mye annet som er godt».

Nå forsto Per at han kunne være glad i Gud og far og mor og mye annet på en gang.

Det er Gud som har gitt deg far og mor og alle hjemme. Han vil at du skal være glad i dem alle sammen. Og det er Gud som har skapt de vakre, små blomstene som nikker til deg i solskinnet om sommeren. Han vil at du skal glede og fryde deg når du går og plukker blomster til bestemor.

Ja, Gud gleder seg når du lukker hjertet ditt opp for alt som er skjønt og godt. Han gleder seg også over at du har gode kamerater som du holder av og leker med.

Det er plass i hjertet ditt til alt dette og mye, mye mer.

Men husk at størsteplassen og første-plassen vil Gud ha. For det står i Bibelen: Du skal elske Gud av alt ditt hjerte.

*Fra «Barneandakter»,
Indremisjonsforlaget 1946*

Luther forteller at han i måneder kunne sitte sammen med sin hustru og sine barn og grunne på det første bud: «Når jeg rett betenker det, ser jeg hvilken gudløs og avskyelig synder jeg er. Om ikke Gud i Kristus tilga meg alle mine synder bare mot dette ene budet, måtte jeg være fortapt og fare til helvete».

Natalia vil regne med Jesus

Av Jan Ove Heggdal

– Det er godt å sette sin lit til Jesus og legge alle vanskeligheter fram for ham. En dag skal han komme og hente meg herfra. Han sørger for sine. Jeg vil gjerne leve i ordet fra Ordspråkene 30:8-9: «La falskhet og løgnens ord være langt borte fra meg! Gi meg ikke armod, og heller ikke rikdom! La meg ete mitt tilmålte brød, for at jeg ikke skal fornekte deg når jeg blir mett, og si: Hvem er Herren? – og ikke, når jeg blir fattig, stjele og forbanne min Guds navn».

Det er Natalia Anisimova (49) som sier dette. Hun er opprinnelig fra nordre del av Moldova, og kom til Tiraspol da hun var 15 år gammel. I dag bor hun i Tiraspol og går i forsamlingen der.

Natalia er regnskapsutdannet (revisor), og tar hånd om alt regnskap for både den lutherske kirken (ELCRM) og Luthersk Senter (LS). Dette har hun gjort på frivillig basis, og det har vært til stor hjelp, siden hun innehar autorisasjon av myndighetene til slikt arbeid. →

SOMMERLEIRER 30.6 - 2.7 I VESTFOLD

Barneleir, Fossnes - t.o.m. 5. kl.

Denne leiren blir på Bibelskolen på Fossnes. Barn under skolealder må ha med seg noen voksne.

Påmelding:

Martin Fjære, tlf. 33 36 17 76.

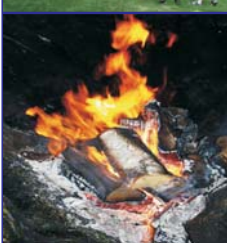

Ungdomsleir, f.o.m. 6. klasse.

Det blir teltleir ved Farris, og vi håper på fint vær disse dagene.

Påmelding:

Tollef Fjære, tlf. 33 11 08 43

Mer informasjon:

Internett: www.nll.no, E-post: post@nll.no

Barn og ungdom velkomne til samling om Guds levende ord !

– Jeg er gift, har to jenter, og ett barnebarn på 3 år. Den eldste jenta vår, Oxana, studerer bioteknologi i St.-Petersburg, mens den andre studerer ved universitetet i Tiraspol. I dag går begge døtrene mine på møtene.

– Første gang jeg traff Natalia Moser var da vi studerte kjemi sammen ved universitetet i Odessa. Min mann studerte fysikk sammen med Vladimir Moser i fem år. Senere møttes vi helt tilfeldig på samme sykehusavdeling da vi fikk de eldste barna våre, Oxana og Boris. Derfor var det naturlig for meg å bli med da Natalia Moser inviterte meg til den lutherske forsamlingen i Tiraspol. Det var tredje gangen våre veier møttes.

– Nå er det over tre år siden jeg begynte å gå der. Først gikk jeg og hørte i ett år, før jeg ble konfirmert for to år siden.

– Etter å ha studert kjemi en tid, begynte jeg på regnskap/revisor-studiet, og er glad for at dette kan benyttes i ELCRM/LS.

– Utenfor hjemmet arbeider jeg som regnskapssjef i det økologiske departementet (natur- og miljødepartementet).

På spørsmål om det er noe hun ønsker å dele med Lov og Evangeliums lesere, svarer hun med Gal 2:21: «Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn», og Joh 3:16: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortales, men ha evig liv».

- Dette er bibelvers som har betydning mye for meg, og som jeg er glad i, sier Natalia med overbevisning. L&E

Frelse i Jesus alene

Av Carl Olof Rosenius

I Frelseren, som døde en ugjerningsmanns død på korset, ligger det nå ferdig nåde og frelse for alle ugudelige mennesker som noen gang har levd og som kommer til å leve i denne verden, like til dommedag.

Makten er tatt fra døden, som hadde den helt fra Adams fall. Satan er fradømt retten til alle syndere. Himmelen er igjen åpnet. Livet er vunnet tilbake. «Gud har forlikt alle ting med seg selv, da han gjorde fred ved korsets blod», Kol 1:20. Den hellige treenighet hadde igjen lyst til å bo på jorden. Det er en følge av denne forsoningen, som overgår all kunnskap.

Disse sannhetene står så tydelig i Skriften at alle som vil kan lese dem. Den korsfestede har sonet, og i sitt legeme båret vekk alle synder som noen gang er gjort, og som vil komme til å bli gjort i verden. Kristus har seiret over dem og utslettet dem alle sammen. Disse sannhetene står fast i evighet.

Nå «er det ikke frelse i noen annen. Og det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved,» Apg 4:12. L&E

Nytt om navn

Kjære brødre og søstre i Herren Jesus Kristus!

Jeg vil informere om at jeg og familien reiser ut som misjonærer til Mongolia for Norsk Luthersk Misjonssamband i august. Som mange av dere vet, har vi vært misjonærer der tidligere. Det er slik at vi fortsatt kjenner på uroen til å reise ut i misjonærtjeneste, og nå er det bestemt at vi reiser ut for en to-årig periode.

Dette innebærer også at jeg ikke kan følge opp arbeidet i Moldova i denne perioden, og at misjonen må finne andre løsninger.

Noen undres kanskje på hvorfor vi drar til Mongolia, og ikke til Moldova? Vi har drøftet denne muligheten, men har valgt å reise til Mongolia og tilbake til samme sted som vi var tidligere. Der kjenner vi folket, kulturen, kan språket, og det er norsk skole for barna der. I Moldova kan vi ikke språket, som er russisk, og det er bare jeg som har vært der på korte besøk. Der er det også vanskeligere med skole for barna.

Jeg er takknemlig for den tiden jeg har fått være med i misjonsarbeidet i Moldova, og gjennom arbeidet har jeg møtt mange troende søsken jeg har blitt glad i.

Jeg ønsker at Guds rike velsignelse må få hvile over arbeidet i NLL, og over misjonsarbeidet i Moldova. Vi lever i en vanskelig tid der vår sjelefiende bruker mange veier for å fange

oss i sitt garn. Må vi, hver enkelt, få nåde til å leve på synderplassen, der vi er små i egne øyne (1Sam 15:17), og der Frelseren blir stor.

Skriften sier: «Med nidkjærhet trakter han etter den ånd han lot bo i oss. Men desto større er nåden han gir. Derfor sier Skriften: Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde» (Jak 4:5-6). Vi lever som kristne i en lovløs tid, og Ordet formaner oss: «ta dere i vare så dere ikke skal bli revet med av de lovløses villfarelse slik at dere faller ut av deres egen faste stand. Men voks i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus! Ham tilhører æren, nå og til evighetens dag! Amen». (2Pet 3:17-18)

Brorshilsen fra Jan Ove Heggdal

Landsstyret vil takke Jan Ove Heggdal for det arbeidet han har lagt ned som ansvarlig for ytremisjonsarbeidet i Moldova, og vil få ønske Guds rike velsignelse over ham og familien i det arbeidet de nå skal utføre i Mongolia.

Ingar Gangås har svart ja til å overta Heggdal sitt ansvar, og Gangås vil ha dette i tillegg til sekretær- og redaktør oppgaven. Vi er takknemlige for dette. Vi vil be misjonsfolket huske på familiene Heggdal og Gangås i bønn til Herren.

For Landsstyret
Dag Rune Lid

Et seirende kristenliv

Av Ole Hallesby

Det er mange redelige sjeler som holder trolig vakt og kjemper tappert mot sine syndige tilbøyeligheter, men de taper allikevel. Og de spør fortvilet: Er det intet middel som kan hjelpe meg til å bli en seirende kristen?

Jo, det er! Gud skje lov!

Jesus sier: Våk og *be*. Når kampen ikke førte til seier, berodde det på at de ikke riktig forsto hans mening med det å *be*.

La meg belyse det med et bilde. Når vaktposten får føling med fienden,

er det ikke hans oppgave å gi seg i kamp med den fiendtlige hær. Det ville være ganske nytteløst da fienden er ham totalt overlegen. Nei, hans oppgave er meget mer å melde øyeblikkelig til hovedstyrken at fienden er der, så kommer hovedstyrken og tar kampen opp med den mektige fiende.

Dette er akkurat vår stilling og vår oppgave i denne kamp.

Vår fiende er oss fullstendig overmektig, for vi har ikke kamp bare mot vårt eget kjød, men mot ondskapens åndehær i himmelrommet. Derfor er det nytteløst for oss med vår egen kraft å overvinne fienden. Ikke engang vårt nye menneske er i stand til å beseire det gamle. Nei, vår oppgave i denne ulike kamp består i to ting, ganske enkle ting: For det første skal vi holde vakt, så vi har føling med fiendene og kjenner dem når de nærmer seg. For det annet skal vi melde av til hovedstyrken at fiendene er over oss.

Og vår hovedstyrke er Jesus Kristus som har beseiret alle våre fiender, og nå kan og vil gi oss del i *sin* fullstendige seier.

Vår hovedstyrke er ikke langt borte, han er ved vår side. Og det eneste jeg har å gjøre når jeg kjenner at fristelsen nærmer seg, det er å si til Jesus: «Kom straks, Herre! Nå er mine overmektige fiender her. Kom straks og ta kraften ut av disse fristelser, ellers er jeg beseiret om noen øyeblikk.» →

Dette er siste artikkel av Ole Hallesby i serien om det kristne livet, ut fra bibelverset i Mark 14:38: «Våk og bed, for at dere ikke skal komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig!» Han skildrer kampen mellom de to naturer på en slik måte at vi kjenner oss igjen. Vi mister alt håp om å seire i egen kraft, og blir minnet om å fly til Jesus når fristelsen kommer. Dette er toner som nesten ikke høres i forkynnelsen i dag, men som hører med til det fulltonende evangelium. For å unngå misforståelser om uttrykket «et seirende kristenliv», vil vi be leserne merke seg sammenhengen, og gjerne lese denne siste delen i lys av de foregående artikler som har stått i bladet.

Red.

Min tapende bror og søster! Følg disse Jesu enkle råd, og du skal få oppleve at det er ikke talemåter, men en sikker vei til seier, endog over dine vanskeligste vanesynder.

En eller annen kunne nå kanskje spørre: Når Jesus er oss så nær, og når han ser hvordan vi fristes, hvorfor griper han da ikke inn og avvæpner våre fristelser? Hvorfor står han og venter, inntil vi ber om hans unnsetning?

Ja, det er et svært spørsmål. Og enda sværere synes meg svaret: Han kan ikke gripe inn her før vi gir til kjenne at vi vil ha hans hjelp.

Men vil ikke alle det? sier du. Nei, det er nok det mørkeste kapittel i vår kamp mot synde vanene. Menneskehjertet er bedrageligere enn alt annet, står det skrevet. Det viser seg også her. Vi kjemper nok imot synden. Men dermed er ikke alltid gitt at vi vil seire over den. Vi har innerst inne ikke noe imot å tape, for vi ønsker den tilfredsstillende og nytelse som den syndige lyst forespeiler oss. Men vi vil ikke tape uten kamp. Vi vil ha den gode bevissthet at vi allikevel har kjempet. Ja, selvbedraget er fint og mangfoldig i det fordervede menneskehjerte.

Her er grunnen til at Jesus ikke kan gripe inn før vi ber om unnsetning. Han må først se om hjertet er redelig, om det er synden man kjemper imot eller bare dens farlige og ubehagelige følger. Men ser han en stridsmann som vil ha seier over sine synde vaner, da spørres det ikke om hvor elendig og syndig og utarmet den arme syndeslave er, da spørres heller ikke om hvor-

dan bønne formes. Om du ikke eier ord for din avmakt og håpløshet, er et eneste redelig blikk til din mektige venn fullt tilstrekkelig. Øyeblikkelig griper han inn og avvæpner din fiende, og tar det besnærende og lokkende ut av fristelsen.

Når vi overvinnes av fristelsen, har det derfor en av følgende to grunner: Enten er det så at vi ikke helt redelig vil ha seier. Eller er det så at vi nok redelig vil seire, men ennå ikke har lært vår egen hjelpeløshet å kjenne, slik at vi i fristelsens øyeblikk kaster oss like i Frelserens armer for at han skal avvæpne vår fiende for oss.

Og dette vil jeg få understreke. Fristelsen overvinnes oss hvis vi ikke har lært straks å vende oss til Jesus for å få unnsetning. Det farefulle ved fristelsen er jo nemlig at den litt etter litt svekker vår moralske dømmekraft, så hele vårt syn på vedkommende synd blir forandret under fristelsens stille innflytelse.

Når vi er utenfor fristelsens påvirkning, er vi sterke. Vi kjenner likefrem motbydelighet mot vedkommende synd. Men når fristelsen begynner å innvirke på oss, forandres dette. Da blir synden mer og mer ufarlig, uskyldig og tillokkende.

Det fortelles om reven at når den kommer i hønsegården, mens hønsene ennå sitter oppe på sin pinne, oppgir den ikke håpet, skjønt den ikke kan klatre. Instinktet leder dette listige dyr til å gå i ring nede under den forskremte høne, som sitter og stirrer på denne rundgang inntil den blir svimmel og

faller ned i revens gap. Nå ja, om reven er så listig, det tør jeg ikke garantere for. Men at fristelsen virker nøyaktig slik på vår sjel, det vet jeg. Allerede vår første mor opplevde dette. Hun så på frukten inntil den ble mer og mer innbydende, og inntil hele Guds forbud mot å ta av den var kommet bort for hennes bevissthet. Og det samme opplever vi. Derfor finnes det for oss ingen annen mulighet for å seire over våre fristelser enn straks å kaste oss inn til Jesus med bønn om at han må ta kraften ut av fristelsen for oss.

Og det vil igjen si: Det er ingen annen som seirer over sine fristelser, enn den som er blitt så overtydet om sin egen kraftløshet og udugelighet i denne ulike kamp at han uten forsøk på å møte fristelsens krefter, som et barn kryper inn til sin Frelser og sier: «Nå faller jeg igjen hvis ikke du går inn mellom meg og mine fristelser.»

Hvordan tar Jesus kraften ut av fristelsen for oss?

På mange vis. «Vei har han alle steder, på midler ingen trang.» Det kan være en liten hendelse så dagligdags at ingen andre legger merke til den, men for deg ble den et lite bud fra din Frelser som gjorde at du igjen så klart, det fristende var fjernet. Eller det var et lite ord som ble talt i dine omgivelser. Det var ikke noe merkelig ved det ord, men for deg ble det et ord like fra din Frelser. Og du var straks hjulpen. Eller det var et ord av Skriften, som plutselig rant deg i sinne, og det var som fristelsens lokkende spill forstummet i samme stund.

Men oftest går det vel kanskje til så at Guds ånd forklarer Kristus for den redelige sjel som fristes. Han viser oss stilt vår sårede, blødende, døende Frelser. Og da faller det straks et lys over synden, så den ikke frister oss mer denne gang. Da blir den motbydelig og vemmelig i våre øyne. Vi har seiret og står der takknemlige over at vi også denne gang fikk slippe å utføre kjødets begjæring.

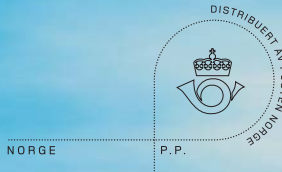
Det er en side ved denne seier som jeg ennå må peke på. Den vinnes ikke en gang for alle. Fristelsen blir vi ikke kvitt, kjødets begjæring heller ikke, selv om vi opplever den seier vi nå har talt om. Kjødets begjæring kommer igjen, og må overvinnnes på samme vis hver gang. Det er grunnen til at Jesus sier: våk!

Først når vi kjenner oss fullstendig hjelpeløse overfor fristelsen, er det at vi kaster oss som barn i Frelserens armer og vinner seier. Det er derfor ikke mulig å tillegge seg selv noen ære av denne seier. Man kan simpelthen ikke vinne den uten å se at det er Frelseren som vinner den for oss.

«Herren skal stride for eder, og dere skal være stille,» 2Mos 14:14.

Så lød Mose ord fra Herren til folket da de sto i den mest fortvilede situasjon, med Det røde hav foran seg og Faraos vel væpnede hær bak seg. Slik lyder Herrens trøsterike ord til sitt folk også i den nye pakt. Vi er omgitt av overmektige fiender. Men han sier: Vær stille, jeg skal stride for dere.

*Fra «Kjødelig frihet er åndelig død»,
Luthers Litteraturstudie, Oslo 1946*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Blodet – eneste grunn til fred

Jeg vet ikke om noe så treffende bilde på frelsen gjennom Jesu blod enn fortellingen om påskelammets. Før israelittenes utfrielse fra trelldommen i Egypt, ble påskelammets blod strøket på den øverste dørbjelken og på begge dørstolpene.

For at de skulle være fullkommen trygge for dødsengelen, krevdes bare at blodet ble påstrøket, slik de hadde fått beskjed om. Gud la intet til blodet, etter som det ikke var nødvendig med noe mer for å unngå det straffende sverdet.

Legg merke til at de ble frelst ved blodet, og ikke ved sine tanker om det. Gud sa ikke: Når *dere* ser blodet, skal jeg gå forbi dere. Men: Når *jeg* ser det. Blodet var på utsiden av døren, israelittene var innenfor, slik at de umulig kunne se det. Men Gud så det, og det var nok.

Kristus har utgytt sitt blod som en fullkommen løsepenge for all synd, og gått inn med det i det aller

helligste. Guds vitnesbyrd forsikrer oss at alt er fullført. Med uttrykket «Jesu blod» forstår vi hele Jesu fullførte forsoningsverk for oss, framfor alt hans bitre lidelse i Getsemane og på Golgata.

*William Reid i «Jesu blod»,
fra Pietisten*

Når blodet da virket
så kraftig hos Gud,
at han lot seg evig forsonere.
Og derfor alene
vil ta deg til brud,
og gi deg den himmelske krone,
så la du deg dermed og nøye!

Ja, blodet som rant,
det har runnet for deg,
og Gud den forløsning antager.
Den gjelder for alle,
for deg som for meg,
skjønt tusene synder oss plager.
Dets verd er dog evig det samme.

C. O. Rosenius